

De eekhoorn kon niet slapen. Hij liep van zijn deur om zijn tafel heen naar zijn kast, bleef daar even staan, aarzelde of hij de kast zou opendoen, deed hem niet open, liep langs de andere kant van de tafel naar de deur en begon opnieuw.

Misschien loop ik zo wel door tot het ochtend wordt, dacht hij. Want erg moe of slaperig werd hij niet.

Maar plotseling hoorde hij stemmen buiten, in het donker. Hij kende die stemmen niet. Hij hield zijn oor tegen de muur.

Hij kon de stemmen bijna verstaan. Ze hadden het over hem.

‘Hier woont de eekhoorn.’

‘O ja?’

‘Ja.’

‘Wat is dat eigenlijk voor iemand?’

‘De eekhoorn?’

‘Ja.’

‘Tja... Als ik je dat vertel... Hoe moet ik het

zeggen... Hij is heel erg schmwlfgrstkl.’

‘Wat?’ had de eekhoorn willen roepen. Maar hij hield zich nog net op tijd in.

‘Schmwlfgrstkl?’ zei de ene stem.

‘Ja,’ zei de ander.

‘Ach, wat vind ik dát interessant. Is hij dat altijd?’

‘Bijna altijd.’

‘En als hij dat niet is?’

‘Dan is hij tnlkrpsrt.’

‘Dat geloof ik niet!’

‘Het is echt waar!’

‘Ach...!’

De eekhoorn wilde zijn oor wel door de muur heen duwen. Hij kon nét niet verstaan wat hij bijna altijd was en wat een enkele keer.

‘Ik vind dat ongelooflijk,’ zei de ene stem.

‘Dat is het ook,’ zei de ander.

‘En hij woont hier?’

‘Ja.’

Even was het stil.

‘Ja, schud je hoofd maar,’ zei de een.

‘Ach, ach...’ zei de ander.

De eekhoorn viel nu bijna om. De tranen sprongen in zijn ogen. Waarom spraken ze ook

niet duidelijker? En wie waren ze eigenlijk? Wat deden ze daar, midden in de nacht?

Toen hoorde hij de stemmen wegsterven. Brzt, hoorde hij nog.

En knklpr. En toen niets meer.

Hij ging op bed liggen, op zijn rug, en keek naar zijn plafond. Lange tijd dacht hij na over wat hij was. Ik ben nu in elk geval heel verdrietig, dacht hij. Als ik nu met mijzelf over mijzelf zou praten, zou ik zeggen: ik vind de eekhoorn heel verdrietig. Ja, zou ik antwoorden, ik ook.

Plotseling schoot hij overeind. Dat is waar ook, dacht hij.

Hij sprong uit zijn bed en liep naar zijn kast. Hij trok een la open. Daarin lag een klein briefje, met kleine kriebelige letters geschreven, dat hij lang geleden eens onder zijn deur had gevonden:

Beste eekhoorn,
Ik vind jou heel bijzonder,
heel heel bijzonder.

Er stond geen naam onder. Onder de laatste zin was het briefje afgescheurd. De eekhoorn had

er lang over nagedacht wie dat briefje aan hem gestuurd kon hebben. Maar hij was daar nooit achter gekomen.

Hij gooide zijn raam open. De maan scheen laag tussen de takken van de beuk door en de eekhoorn las het briefje zo hard mogelijk op.

Het was stil buiten. Een paar sterren flonkerden.

Misschien horen ze me nog, dacht hij, en zeggen ze tegen elkaar: ja, dat is waar, hij is altijd heel heel bijzonder...

Toen deed hij het raam dicht en stapte weer in bed.

De egel trok zijn deken over zich heen en probeerde te slapen, maar dat lukte niet.

Plotseling verscheen de neushoorn in zijn gedachten. Hij stond voor zijn deur en klopte. De neushoorn... dacht de egel en zuchtte diep.

Toen vermande hij zich. Hij komt op bezoek, dacht hij. Ik heb hem uitgenodigd.

‘Kom maar binnen,’ zei hij.

‘Hallo egel,’ zei de neushoorn en stapte naar binnen.

‘Hallo neushoorn,’ zei de egel. Hij wilde zeggen dat hij het heel leuk vond dat de neushoorn op bezoek kwam en wilde hem ook wijzen waar hij kon gaan zitten en tegen hem zeggen dat hij even moest wachten, maar dat hij zo thee zou krijgen, en dat de neushoorn na de thee ongetwijfeld weer zou opstappen, want hij had vast nog meer te doen die dag, hij had volgens hem altijd heel veel te doen. Maar de neushoorn liep om de tafel heen, greep de egel en sloeg zijn armen om hem heen.

‘Wat een verrassing, egel,’ zei hij, ‘die uitnodiging! Ik wilde al heel lang een keer op bezoek komen, maar ik dacht altijd dat jij dat niet wilde... omdat ik iedereen altijd omverloop en altijd overal voordring en op tenen sta... maar dat valt best mee, hoor... Zullen we dansen?’

En zonder een antwoord af te wachten, want dat deed hij nooit, tilde hij de egel op en draaide hem in het rond.

De egel zei niets en liet zich meesleuren, door de kamer heen en ook naar buiten en om zijn huis heen, en hij werd een paar keer de lucht in geworpen, waarbij hij zich nog net aan de hoorn van de neushoorn kon vasthouden.

De neushoorn zong, al dansend, en allebei riepen ze telkens ‘Au’, want de egel prikte met zijn stekels in de buik van de neushoorn en de neushoorn trapte op de tenen van de egel.

Ten slotte struikelden ze over elkaars benen, vielen om en lagen languit op de grond.

‘Wat was dat heerlijk...’ mompelde de neushoorn, ‘wat houd ik toch van dansen!’ Hij probeerde op te staan en trok een paar stekels uit zijn buik.

De egel bleef liggen. De stekels die hij nog overhad waren geknakt of gekneusd. Hij vond het een zwaar bezoek.

Ik had dikke schoenen aan moeten hebben, dacht hij. Ik had moeten zeggen dat ik niet kan dansen. Ik had al thee moeten hebben gezet. Ik had zoveel.

‘Kom,’ zei de neushoorn, ‘ik ga weer eens.’

‘Dat is goed,’ fluisterde de egel.

‘Als je weer bezoek wilt, hoor ik het wel. Dan gaan we weer dansen. Ik weet nog een paar heel bijzondere passen. Dag egel.’

‘Ik moet op reis, eekhoorn,’ zei de mier op een ochtend.

Ze zaten op de tak voor de deur van de eekhoorn. De eekhoorn was nog maar net wakker en geeuwde nog.

‘En je moet niet vragen of het echt moet,’ zei de mier, ‘want het moet.’

‘Maar dat vraag ik helemaal niet,’ zei de eekhoorn.

‘Nee, maar je stond wel op het punt om dat te vragen, wees maar eerlijk.’

De eekhoorn zweeg.

‘Het minste wat we kunnen doen,’ zei de mier, ‘is op een kalme manier afscheid nemen.’

‘Ja,’ zei de eekhoorn.

‘Dus niet met gejammer en tranen en wat zal ik je missen en kom gauw terug en zo – daar heb ik toch zo’n hekel aan, eekhoorn, als je dat eens wist...’

De eekhoorn knikte.

‘Als jij nou in de deuropening gaat staan...’ zei de mier.

De eekhoorn ging in de deuropening staan.

De mier gaf hem een hand en zei: ‘Nou, eekhoorn, tot ziens dan.’

‘Dag mier,’ zei de eekhoorn. ‘Goede reis.’

Maar de mier was niet tevreden over het afscheid en bleef staan.

‘Die brok in je keel, eekhoorn,’ zei hij, ‘die hoorde ik wel!’

Ze probeerden het opnieuw en nu zei de mier dat hij een traan zag blinken in het oog van de eekhoorn en vond hij ‘Goede reis’ niet goed.

‘Je vindt het erg, eekhoorn, je vindt het heel erg, ik zie het wel!’

De eekhoorn zweeg.

‘Doe toch kalm!’ riep de mier.

Ze probeerden het nog een keer met ‘Beste reis’, en een keer zonder woorden, zonder elkaar aan te kijken. De eekhoorn deed zo kalm als hij nog nooit had gedaan. Maar de mier vond het niet goed.

‘Zo kan ik niet op reis gaan,’ zei hij verongelijkt. ‘Terwijl het in feite moet. Echt moet!’

‘Ja,’ zei de eekhoorn.

Daarna zwegen zij en zaten in het licht van de opkomende zon op de tak voor de deur van de eekhoorn. Het bos rook naar dennenhout en in de verte zong de lijster.

De krekel liep naar het huis van de tor. Het was in het begin van de avond.

Hij klopte op de deur.

‘Ja,’ zei de tor.

‘Ik ben het, de krekel,’ zei de krekel. ‘Zal ik binnenkomen?’

‘Ja,’ zei de tor. De krekel stapte naar binnen.

Ze knikten naar elkaar en sloegen toen hun ogen neer.

‘Ik heb je die brief geschreven...’ zei de krekel.

‘Ja,’ zei de tor.

Even was het stil.

‘Het gaat níét goed met mij,’ zei de krekel.

‘Met mij ook niet,’ zei de tor.

‘Eigenlijk ben ik somber, tor,’ zei de krekel.

‘Ik ook,’ zei de tor.

‘Ik ben het gisteren geworden,’ zei de krekel.

‘Ik ben het altijd al geweest,’ zei de tor.

De krekel keek hem verbaasd aan. ‘Altijd al?’ vroeg hij.